

Zaměřeno na Království

Roč. 24 č. 2

Anthony Buzzard, editor

Listopad, 2021

Naše jediná naděje v Kristu

Vyvrácení učení svědků Jehovových

o "dvou nadějích"

Michael Gillespie

Naděje je jen jedna, ta samá, která nás všechny spojuje (Ef 4,4) - stejně jako je jeden Bůh, jeden Pán, jedna víra a jeden křest. My všichni, jako Kristovi následovníci, sdílíme víru a život v každé.

Když čteme Řecká písmena, stále znovu se opakuje stejná naděje, která má budovat různé sbory a povzbuzovat je k dalšímu chození s Bohem. Naděje, jak ji nacházíme při studiu, je nadějí na život budoucího věku v Království, na dosažení slíbeného dědictví země s Ježíšem a ostatními pomazanými. Je to společný cíl, dlouho očekávaný sen každého věřícího.

Pokud zastáváme názor, že k této naději nepatříme, že nejsme "znovuzrození" nebo "pomazání Bohem", přicházíme o mnohé krásné sliby Písma. Vzdalujeme se od mnoha pasáží Písma, vzdalujeme se od ostatních, kteří jsou "povolání", popíráme, že jsme Božími dětmi, a tím popíráme, že je skutečně naším Otcem. Popíráním těchto slibů popíráme také ducha, popíráme Krista jako našeho prostředníka a především popíráme naše vysvobození, Boží milost, jeho nezasloužený dar, který nám nabízí..

Můj důkaz začnu Římanům 8:14-17: "**Všichni**, kdo se nechávají vést Božím duchem, jsou totiž Boží děti. [V Římanům 8:9 čteme, že jsme v souladu nikoli s tělem, ale s duchem, pokud v nás skutečně přebývá Boží duch. Pokud však někdo nemá Kristova ducha, nepatří mu]. Nepřijali jste totiž ducha otroctví, abyste upadli zpět do strachu, ale přijali jste ducha synovství. Když voláme: 'Abba! Otče!', je to právě onen Duch, který svědčí s naším duchem, že jsme Boží děti. A když děti, tak dědicové, **dědicové Boží** a spoludědicové **Kristovi** - když vlastně trpíme s ním, abychom s ním byli také oslaveni."

1 Petr 5:9-10 hovoří o utrpení, které prožíváme společně s celým sdružením bratří ve světě: "Ale až budete chvíli trpět, Bůh veškeré milosti, **kteří vás povolal** ke své věčné slávě [naději] v Kristu, dokončí vaše školení [zdokonalí vás, upevní vás, posílí vás]". To krásně koresponduje s koncem Římanům 8:17; viz též Hebreům 12:6.

To je jedna z nejkrásnějších pravd, v níž můžeme osobně vložit svou víru: jsme povoláni být Božími syny a dcerami. Téměř na začátku každého listu apoštolové zdraví své spoluúčastníky víry láskyplnými slovy, jako např: "svatým", "všem, kteří jsou Božími miláčky, povoláními ke svatosti", "vám, kteří jste posvěceni, povoláním ke svatosti". To je pravá jednota, společné bratrství jediného věčného Otce. Apoštolové nepochybuji o tom, že ti, jimž jsou listy psány, jsou Bohem povolání, Bohem vyvolení a ve spojení s Kristem už jen proto, že je spojuje jednotící pouto společné víry.

Když se dostaneme k listu Efezským, který napsal Pavel, vidíme, že tento koncept je vyložen uceleně a vyčerpávajícím způsobem.

Efezským 1:4-13: "Jako nás [Bůh] vyvolil před založením světa, abychom s ním [Kristem] byli ve spojení, abychom před ním byli svatí a neposkvrnění v lásce. Vždyť nás předurčil (predestinoval), abychom byli přijati za jeho vlastní syny skrze Ježíše Krista, podle jeho vlastního zalíbení a vůle, k chvále jeho slavné nezasloužené laskavosti, kterou nám laskavě udělil skrze svého milovaného. Skrze Něho máme osvobození výkupným skrze krev toho (milovaného), ano, odpuštění našich vin podle bohatství Jeho milosti. Tuto milost způsobil, aby se vůči nám rozhodla ve vši moudrosti a porozumění tím, že nám dal poznat posvátné tajemství své vůle. Podle svého dobrého zalíbení si sám předsevzal, že v plném limitu stanovených časů bude spravovat, aby v Mesiáši shromáždil všechno, co je na nebesích i na zemi. Ano, v tom, s nímž jsme ve spojení a byli jsme určeni za **dědice**, když jsme byli předurčeni podle záměru toho, který všechno uskutečňuje, jak se rozhodl podle své vůle, abychom my, kteří jsem byli první, kdo doufají v Krista, sloužili k chvále jeho slávy. Ale také vy jste v něj doufali poté, co jste uslyšeli slovo pravdy, dobrou zprávu o svém vysvobození. Poté, co jste uvěřili, jste skrze něj byli zapečetění slíbeným svatým duchem."

Tento duch nám byl dán jako znamení toho, co přijde (2 Kor 5:5). To, co má přijít, je slíbené dědictví Božího království, kdy se plně projeví síly ducha, kdy bude na zemi obnoven ráj, kde již nebude smrti a kdy bude země naplněna poznáním Boha.

Všichni zhřešili a zaslouží si smrt. Naší nadějí je však dar nového zrození k naději na život, život

Restoration Fellowship www.restorationfellowship.org • E-mail: anthonybuzzard@mindspring.com

All donations to **Restoration Fellowship** are tax deductible. Restoration Fellowship, PO Box 1742, Fayetteville, GA 30214

v neporušitelném, neposkvrněném a nepomíjejícím dědictví; život navždy na zemi v Království. "Je pro vás rezervováno, uloženo v nebesích" a nikdy nebude zapomenuto, ukradeno ani zničeno, neboť je v dokonalém Božím plánu pro nás, kteří jsme povoláni (1 Pt 1:3-4). I kdyby se svět obrátil proti nám a naše těla byla zabita, víme, že tato naděje je bezpečně uchována v nebesích u Boha a přijde k nám v budoucím věku (viz Jan 1:4, 12; 20:31).

Jak poznáme, že jsme Boží děti? Pokud věříme, že Ježíš je Kristus, a v jeho evangelium o Království, pak jsme se narodili z Boha (1 Jan 5:1). **Všichni**, kdo věří, že Ježíš je skutečně přislíbeným Mesiášem, jsou Božími dětmi. **Každý**. Musíme však samozřejmě odložit hřích (1 Jn 3:9; Heb 10:26), pokračovat v učení (Jan 17:3; 1 Tm 2:4; 2 Pet 1:3; Sk 17:11) a zřici se sami sebe a následovat Ježíše, našeho Krále (Mk 10:30; Mt 10:37; 16:24).

Jan ve svém prvním listu mluví o lásce. Jsme-li skutečně Božími dětmi, pak milujeme své bratry a sestry. Co by nás mohlo spojovat více než pouto krve? Naše krev však není krví těla, ale krví Kristovou. Je to pouto ducha, které nám zaručuje naději na věčný život společně.

Právě tato naděje, tato víra v Boží sliby skrze Mesiáše, znamená, že jsme se narodili z Boha (1 Jan 5:4). Boží přislíb sahá až do doby Abraháma, do doby před Zákonem. Nyní můžeme být díky Kristu ospravedlněni vírou v něj a v slib Království. A pak, jak čteme v listu Galat'ánům 3:26-29: "V Kristu Ježíši jste tedy všichni Boží děti skrze víru, neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, jste se oblékli do Krista. Není Žid ani pohan, není otrok ani svobodný, není muž a žena, neboť všichni jste jedno v Kristu Ježíši. Jestliže patříte Kristu, jste Abrahamovo potomstvo a dědicové podle slibu."

Sliby byly dány "Abrahamovi a jeho potomstvu" - slib z Genesis 12:7; 17:7; 22:18; viz Římanům 4:13. Jsme jeho potomci, pokud patříme Kristu a věříme jeho evangelium.

Tento slib byl dán s Boží přísahou, učiněnou před Zákonem, a nikoliv skrze prostředníka (Gal 3:19-20). Tato Boží přísaha byla zárukou, větší než jakékoli přísežné prohlášení lidí, jakákoli smlouva sepsaná lidmi. Ježíš a jeho pomazání, my, kteří věříme, budeme s Kristem sedět u hodovního stolu a hodovat s ním a Abrahamem v nadcházejícím Království (Mt 8:11; Lk 13:28-29)

Kristus, náš prostředník

"Protože Bůh chtěl dědicům slibovaného jasně ukázat neměnnou povahu svého záměru, potvrdil jej přísahou. Bůh to učinil proto, abychom my, kteří jsme se uchýlili k naději, jež nám byla předložena, byli

dvěma nezměnitelnými věcmi, v nichž je nemožné, aby Bůh lhal, velmi povzbuzeni. Tuto naději máme jako kotvu pro duši, pevnou a bezpečnou. Vstupuje do vnitřní svatyně za oponou, kam za nás vstoupil náš předchůdce Ježíš. On se stal veleknězem navěky podle řádu Melchisedechova" (Heb 6:16-20).

Hebreům 9:11-28 vysvětluje, že Kristus je prostředníkem nové smlouvy, a proto je větší obětí, než jaká byla potřebná pro první smlouvu. Konkrétně v 15. verši čteme: "Proto je Kristus prostředníkem nové smlouvy, aby ti, kdo jsou povoláni, obdrželi slíbené věčné dědictví - nyní, když zemřel jako výkupné, aby je vysvobodil z hříchů spáchaných za první smlouvy." V tomto verši se píše: "Kristus je prostředníkem nové smlouvy."

Pokud nejsme povoláni k přijetí slíbeného věčného dědictví, nejsme osvobozeni od hříchů spáchaných v rámci první smlouvy. Kristus zemřel za ty, kdo v něj věří, jak se píše ve 28. verši: "Kristus byl obětován jednou, aby sňal hříchy mnohých, a objeví se podruhé, ne aby nesl hřích, ale aby přinesl záchranu těm, kdo na něj čekají".

A co je ještě důležitější, "vstoupil do samotného nebe, aby se za nás nyní zjevil v Boží přítomnosti" (Heb 9:24). Toto "nás" se týká těch, kdo jsou povoláni, těch, kdo přicházejí k Bohu skrze Ježíše. "Proto je schopen zcela zachránit ty, kdo skrze něj přicházejí k Bohu, protože stále žije, aby se za ně přimlouval" (Heb 7:25).

Náš Pán Mesiáš je nyní v nebi a slouží ve svatyni, která nebyla postavena lidskýma rukama, a působí jako kněz, když se za nás přimlouvá u Boha. Pokud však popíráme, že Ježíš je *naším* prostředníkem této nové smlouvy, popíráme i záchranu, která je nám nabízena. "Oč více tedy krev Krista, který skrze věčného Ducha obětoval sám sebe neposkvrněného Bohu, očistí naše svědomí od skutků, které vedou ke smrti!" (Heb 9:14)

V 11. kapitole listu Hebreům čteme o velkých hrdinech víry: Ábelovi, Enochovi, Noemovi, Abrahamovi, Izákovi, Jákobovi, Josefovi, Mojžíšovi a mnoha dalších. Autor však slavnostně prohlašuje, že "všichni byli oceněni pro svou víru, ale ani jeden z nich nedostal, co bylo slíbeno". Je to proto, že "Bůh pro nás naplánoval něco lepšího, takže teprve spolu s námi budou zdokonaleni" (11:39-40).

S těmito hrdiny víry sdílíme stejnou naději. Jak říká sám Ježíš: "Říkám vám, že mnozí přijdou od východu i západu a zaujmou svá místa na hostině s Abrahamem, Izákem a Jákobem v Božím království" (Mt 8:11). A "bude tam pláč a skřípění zubů, až uvidíte Abrahama, Izáka a Jákoba a všechny proroky v

Božím království, ale sami budete vyhozeni ven" (Lk 13:28).

Říká: "Vpravdě vám říkám, že už nebudu pít z plodu vinné révy až do onoho dne, kdy ho budu pít s vámi nový v Božím království" (Mt 26:29).

Máme stejnou naději jako Abraham, protože jsme jeho potomci. Je nám slíbeno stejné dědictví v podobě země a věčného života a to, že budeme sedět na hostině s Kristem a všemi hrdiny víry a našimi bratry, kteří v něj věří, společně jako děti Otce.

"Pohled'te, jak velkou láskou nás Otec obdařil, že jsme nazváni Božími dětmi! A to také jsme!" (1 Jan 3:1).

Bůh není trojice

Nedávná debata mezi Carlosem a Mattem Slickem o Trojici odhalila nejzásadnější problém, bod, který je třeba zdůraznit: Kdyby nějaký autor Bible věřil, že Bůh je trojjediný, nenapsal by někde o Bohu nebo o něm nemluvil a jasně nenaznačil, že má na mysli Trojici?

V Písmu se slovo "**Bůh**" (hebrejsky *Elohim* a řecky *o theos*) vyskytuje asi 4000krát. Každý pisatel Písma měl tedy 4 000 příležitostí vyjádřit myšlenku, že když napsal "Bůh", měl na mysli trojičního Boha. Zastánce Trojice v debatě připustil, že v Bibli slovo Bůh ani jednou neznamena Trojici! To by mělo badele od víry v Trojici odvrátit.

S humorem bychom mohli říci: Kolikrát Pavel zmínil slovo "software" v souvislosti se svým počítačem? Kolikrát nám Pavel říká, jakou barvu má jeho auto? Odpověď známe! Ale stejně tak, proč žádný biblický autor, když psal "Bůh", nikdy neměl na mysli trojjediného Boha?

Odpověď by měla být zřejmá: autoři Písma si nikdy nepředstavovali, že Bůh je Trojice! Nikdy nepsali o trojjediném Bohu, protože v trojjediného Boha nevěřili! Pavel nikdy nepsal o svém počítači!

Křesťané tvrdí, že následují Ježíše. Ježíš sám modeloval svou víru v to, kolik je v Bohu, když v Mk 12:29-34 nadšeně souhlasil s (při této příležitosti) přátelským židovským učencem, že "Pán, náš Bůh, je jeden Pán". Šema ("Slyš, Izraeli") je svrchovaně největší přikázání, řekl Ježíš.

Slovo "Bůh" je v Písmu o Ježíši použito určitě dvakrát. To znamená, že 0,05 % výskytů slova "Bůh" se týká Ježíše. Neučí nás to, že když nám Bible podává slovo "Bůh", nemá na mysli Trojici, ale jediného Boha, Otce?

Nemůžeme si dovolit přehlížet unitární, netrojiciční chápání Boha, které prosazoval a prosazuje Ježíš. Nemůžeme riskovat hroznou vyhlídku, že nás Ježíš

zavrhne, protože "mi říkáte 'pane, pane', ale odmítáte dělat, co učím" (Lk 6:46).

O víře, netoleranci a vylučování

William Ellery Channing, 1837

Vyznání víry, jako Nikájské a Athanasiánské:

"Cílem vyznání víry není vyjádřit jednoduché pravdy našeho náboženství..., ale ztělesnit a stanovit ta tajemství, o která se křesťané přou. Slovo 'tajemství' nepoužívám v biblickém, nýbrž v lidovém významu, neboť jím míním nauky, které šokují rozum a zdánlivě odporují některé uznávané pravdě. **Taková tajemství jsou svorníky vyznání víry ...** Učení, která pro svou **temnotu nebo nesrozumitelnost** vyvolávají spory a která vděčí za svůj význam do značné míry okolnosti, že se po staletí bojovalo za ně nebo proti nim, ta jsou tvůrci víry vržena do předních linií náboženství.... Křesťanství, jak je vyloženo ve vyznáních víry, je tvůrcem **temných výroků**, hádanek, zauzlených tvrzení, **zjevných rozporů ...** A jaký je výsledek? Křesťanství, které se prostřednictvím vyznání víry ztotožňuje s tolika temnými doktrínami, je mnohými považováno za téma, o němž se mohou hádat teologové, ale které je pro obyčejné lidi příliš ožehavé a zapeklité, zatímco mnozí další ho zavrhnou jako **urážku lidského rozumu**, jako vítězství fanatismu nad zdravým rozumem....

Naši protivníci... jsou omylní, nedokonalí lidé, kteří nemají žádné vyšší prostředky ani silnější motivy ke studiu Božího slova než jejich unitářští bratři. A přesto se k nim vyjadřují prakticky takto: "Prohlašujeme, že se mýlíte, a to velmi nebezpečně. Víme, že my máme pravdu a vy se mýlíte, pokud jde o základní učení evangelia. Jste nehodni křesťanského jména a nehodni sedět s námi u Kristova stolu. Nabízíme vám pravdu a vy ji odmítáte s rizikem pro své duše..."

Někteří lidé se zřejmě domnívají, že pronásledování spočívá v honbě za bludy ohněm a mečem, a že proto přestalo existovat..., protože žádná třída křesťanů mezi námi není vyzbrojena těmito strašnými zbraněmi. Ale ne. **Forma se změnila, ale duch žije.** Pronásledování se vzdalo své knuty [oprátky] a buzerace, ale **ze svých rtů vydechuje jed a potají odstřeluje to, co nemůže zničit otevřeně...**

Dalším důležitým aspektem je, že tento systém vylučování zjevně upřímných lidí pro jejich názory zcela rozvrací svobodné zkoumání Písma. Když je jednou určitý systém obklopen tímto valem, když jednou jeho obhájci přivedou většinu k přesvědčení, že jeho odmítnutí je známkou zkaženosti a ztracení ... překážky pro zkoumání jsou stejně reálné a mohou být stejně silné jako v sousedství inkvizice. **Dav**

se neodvažuje myslet a myslící se neodvažuje mluvit ... Je pravda, že lidé jsou posíláni k Písmu, **ale před odchodem je jim řečeno, že budou vyhnaní z církve na zemi i v nebi, pokud v Písmu nenajdou učení, které je vtěleno do lidové víry.** Je jim sice řečeno, že mají sami pátrat, **ale je jim také řečeno, k jakým bodům musí pátrání dospět, a visí nad nimi rozsudek vyloučení,** pokud náhodou zabloudí spolu s některými nejlepšími a nejmoudřejšími lidmi na zakázané stezky. Tato "protestantská svoboda" je v jednom ohledu dráždivější než papežské otroctví. Zesměšňuje nás a zároveň zotročuje. Mluví s námi zdvořile jako s přáteli a bratry, zatímco nás spoutává řetězy. **Vyzývá nás, a dokonce nám ukládá, abychom se dívali vlastníma očima, ale jedním dechem nás varuje, abychom neviděli nic, co ortodoxní oči neviděly před námi.** Je tento stav věcí příznivý pro vážné zkoumání pravd evangelia? Jak dlouho však církev sténá pod tímto kruhým jhem!"

William Ellery Channing, *Remarks on Creeds, Intolerance, and Exclusion*, 1837, s. 9, 11, 16, 20

"Atanasiánské vyznání víry je velmi poučný dokument, protože ukazuje, že když se někdo pokusil vyjádřit křesťanskou víru z hlediska tehdejší metafyziky, nezbylo než uvést řadu rozporů a říci, že kdo jim neuvěří, bude zatracen." (!)

Leonard Hodgson, *Christian Faith and Practice*, 1965, s. 78

Nová legislativa

Carlos Xavier

V listu Hebreům 8:6 se píše, že Ježíš "získal službu, která je mnohem dokonalejší než stará, stejně jako je lepší smlouva, kterou zprostředkovává, protože je uzavřena na základě lepších slibů". Řecké slovo přeložené jako "uzákonil" doslova znamená *nové zákonodárství, nový Zákon/Tóra uzákoněný* během Ježíšovy služby/vyučování.

Jinými slovy, tato nová smlouva, získaná Kristovým dílem, se stala službou, která je mnohem lepší než první smlouva na Sinaji. Proto je smlouva, kterou v současnosti zprostředkovává Ježíš, lepší.

Ale co víc, tato nová smlouva byla nám křesťanům dána jako **Tóra** na základě lepších slibů. Jak poznamenává Meyerův komentář k NZ: "Tento [řecký] výraz je zvolen... proto, aby se proti Mojžíšovu zákonu... postavila nová smlouva jako v jistém smyslu nový zákon, který nyní vstoupil v platnost."

Proto se "první" smlouva (Heb 8:7) se svými "dřívějšími" příkázáními (Heb 7:18) stala "stínem" (Heb 10:1), "starou, opotřebovanou, brzy zastaralou" (Heb 8:13). V důsledku toho byli Ježíš, Pavel a kře-

stáné obecně kvalifikováni jako služebníci tohoto novozákonního Božího zákona (2 Kor 3,6).

Stejně jako samotná nová smlouva, ani tento nový Boží zákon není jako ten starý, jak předvíдали starozákonní proroci jako Jeremiáš: "Tato smlouva **nebude jako ta**, kterou jsem uzavřel s jejich předky, když jsem je vzal za ruku a vyvedl z egyptské země" (Jer 31:32a).

Z nedávné online konference o misi (kognmissions.com) A.B.

Co děláte vy i já, abyste vnesli jasno do světa a církve, které jsou zmatené ohledně toho, co Ježíš myslel slovem "evangelium"? Připomínám nám všem, že misie jsou 24 hodin denně, ať jste kdekoli. Není třeba překračovat hranice. Stále se vzděláváme a stále jsme na misii. To, co musíte dělat, je pomáhat lidem přemýšlet, klást otázky, protože většina lidí to instinktivně nedělá a musí být podněcována nebo vyzývána. Téměř všechno jsem se naučil od těch, kteří si našli čas zpochybnit to, co jsem považoval za pravdu! Jak málo jsem věděl o Ozeášově výroku, že "můj lid je zničen pro nedostatek poznání" (Oz 4:6).

Když se ohlédnou zpět na svou zmatenou minulost, vidím, že Herbert W. Armstrong mě jednoduše upozornil na deset příkázání a zeptal se mě, proč správně nedodržuji čtvrté. Také řekl, že jen on je dost chytrý na to, aby pochopil "3 dny a 3 noci"!

Jak se ukázalo, bylo to z velké části špatně. Ale nechal jsem se strhnout. Když jsem viděl, že poslušnost (Mt 7:21; Lk 6:46; Heb 5:9) je nutnou odpovědí na to, co Bůh zjevil, stal jsem se oddaným zastáncem sabatu. Moji rodiče byli vždycky trpěliví, i když se museli smířit s mým odmítnutím zúčastnit se svatby v sobotu, a samozřejmě vepřové maso bylo mimo! Začal jsem každou sobotu odjíždět do Londýna, abych se zúčastnil malého shromáždění armstrongovců.

S Barbarou jsme se setkali na Ambassador College a nakonec jsme odešli, když se na veřejnost dostala sériová nevěra (bez přehánění) členů vedení, a pak jsme si řekli: "Co teď?" Bylo naprosto zřejmé, že žádná skupina v Anglii (vyzkoušeli jsme všechny!) nás nemůže tolerovat, pokud nebudeme držet jazyk za zuby a nebudeme se na nic ptát. Když jsme řekli, že si myslíme, že mrtví v hrobě spí, byli jsme vyzváni k odchodu a dostali jsme pověstnou levačku od společenství, což byla bolestná, ale neocenitelná zkušenost.

Bůh použil v mém životě několik klíčových lidí, aby zpochybnili to, čemu jsem věřil. Jeden laskavý christadelfián se mě zeptal, proč si myslím, že Ježíš existoval před svým narozením. Dozvěděl jsem se,

že "skála, která je následovala", byla předobrazem - neměla být chápána doslova. Pak mi řekl, že každý z nás je d'ábel, a já se musím stát odborníkem na toto téma!

Citáty Billyho Grahama, které vám nyní ukážu, vystihují hlavní problém, kterému všichni čelíme. Když jsem se v roce 1981 setkal s Clydem Randallem z Church of God, řekl mi toto: "Radím ti, Anthony, abys nikdy nesvazoval své ruce s populárním evangelikálním systémem. Já jsem to zkusil a činím za to pokání a velmi lituji škod, které jsem způsobil. Chci, aby na mém náhrobním kameni bylo pamatováno, že jsem byl kazatelem evangelia Království". Kázal v tomto bodě obráceným, ale já jsem cítil, že jeho slova mají nejvyšší stupeň významu.

Billy Graham: "Poselství evangelia nemusí hledající duše pochopit, stačí, když ho přijme s prostou vírou. Požehnáni mi nedává plně pochopení evangelia, ale prostě uvěřit a přijmout ho.

Nejprve musíš uznat, co Bůh udělal: že tě miloval natolik, že dal svého Syna, aby zemřel na kříži (Jan 3:16) ... Za druhé, musíš činit pokání, jinak zahyneš (Lukáš 13:3). Ježíš řekl: "**Čiňte pokání a věřte**" (Marek 1:15). Nestačí jen litovat. Pokání je ten obrat od hříchu, na který je kladen důraz."¹ Všimněte si, jak cituje polovinu verše a vynechává Boží království!

Svět církve a studia Bible je skutečným minovým polem a chaosem. Odvolávám se na Ellen Whiteovou a na Izajáše 24:6, kde se píše: "Obyvatelé země jsou spáleni, a jen málo lidí zůstalo". Ale ona píše: "Obyvatelé země jsou spáleni ... " ! Nedbala na zbytek verše, tak ho prostě vynechala!

A pak je tu Augustin, který zprznil Jana 17:3 a Zjevení 20 - milénium - a Luther, který řekl, že Janovo evangelium je jediné, které se skutečně počítá, a Kalvín, který se tak trochu vyřadil na Skutcích 1:6! Řekl: "V této otázce je tolik omylů jako slov!"

Varuju před falešnými proroky, jako to neustále dělal Ježíš. Ježíš nebyl ani tak proti ateistům a agnostikům, jako proti těm, kteří se vydávají za křesťany, falešně tak zvané. Nic není nebezpečnější než rozmělněná forma víry. Není pravda, že "Ježíš přišel vykonat třídenní službu" (Billy Graham). Ježíš přišel spíše naplnit své vlastní poslání, které se nachází v Lukášově evangeliu 4:43. Je to i vaše poslání? Tvrzení, že Ježíš vykonal třídenní službu, fakticky ruší celé Ježíšovo evangelijní poselství.

Chybou je chtít být jako všichni ostatní. V Ježíšově

době to bylo etablované náboženství, které nabádalo stát, aby ho zabil. Polopravda je pravděpodobně celá lež. Ježíš se v Lukášově evangeliu 18:8 ptal, zda bude víra vůbec živá, až se vrátí.

Musíme buď bojovat, nebo se vzdát. Správný postup je bojovat, jak říká Pavel v listu Efezským 6, proti "kosmokratickým" nadpřirozeným mocnostem. Omyl a lež jsou agresivní a je třeba se jim postavit stejnou měrou "láskou k pravdě, abychom byli spaseni" - ne "abychom byli chytrí"! (2 Tes 2:10). Musíme neustále "rozhojňovat Boží dílo", jak to vyjádřil Pavel v 1 Kor 15:58: "A tak, bratři a sestry, nedovolte, aby vás někdo odvrátil od základu vaší víry. Vždy vynikejte v díle, které konáte pro Pána. Víte, že těžká práce, kterou konáte pro Pána, není zbytečná."

Některé klíčové body

Zde je několik klíčových věcí, které jsem se dozvěděl z množství diskusí s mnoha lidmi o biblických otázkách. Umožnil mi to internet.

1. Unitáři jsou často dezorientováni, pokud jde o chápání obou smluv. Někteří bohužel Ježíše zařadili do staré, dnes již neplatné smlouvy. Jeden diskutující s Carlosem nedávno prohlásil, že neví, co je Tóra/Zákon Mesiášův! Skutečnost je prostá: Mesiášova Tóra je Ježíšovo učení a Ježíšovo učení je neodiskutovatelnou překážkou a pojistkou proti odmítnutí při vzkříšení (**1 Timoteovi 6:3 a 2 Jan 9**). To by měly být verše na ledniče. Podle 1. Korintským 1:10 máme všichni mluvit stejně a být dokonale sjednoceni v jedné mysli. K tomuto ideálu máme daleko. Ze sedmi církví ze Zjevení jen dvě unikly Ježíšově přísné kritice. Lukáš 16:16 a Jan 1:17 otázku smlouvy snadno vyřeší! Všimněte si také, že Království je nám Ježíšem **smluvně určeno** (tak praví řečtina) (Lk 22:29). "Neboj se, malé stádce, vašemu Otci se zalíbilo dát vám království" (Lk 12:32). Význam je následující: "Neboj se, malé stádce: svět bude pod novým vedením, jehož správci budete vy spolu s Ježíšem." (Lk 10:12).

2. Pokud jde o Dávla a jeho existenci, domnívám se, že Mk 3:23 (také Zj 12:7; 20:2) uvádí "Satana" jako vlastní jméno této osoby: "Jak může **Satan** vyhánět **Satana**?" Nemůžete vést rozhovor, jako Bůh a Ježíš (Mt 4; Job 2), s nějakou personifikací.

3. Domnívám se také, že Daniel 12:1-2 lokalizuje velké soužení jako krátkou dobu intenzivního utrpení těsně před Parousií. První vzkříšení, včetně některých s'atých, nemohlo zdaleka nastat už dříve! Snadno si lze připomenout Mk **13:14** a Zj **13:14**, které

¹ *How to be Born Again*, s. 148-149, 168. Jedna kapitola

má název "The Man Who Is God"!

ukazují, že ohavnost je "on" a šelma je osoba, "kdo". Daniel 12:1-2 by měl zabránit tomu, aby si někdo představoval, že velké soužení trvá již asi 2000 let. Je to naopak krátké období intenzivního utrpení těsně před druhým příchodem. Daniel 12:11 nemůže odkazovat na období 1290 let, jak učí "historismus". Kdyby tomu tak bylo, bylo by možné vypočítat datum druhého příchodu na 1290 let dopředu!

4. Daniel 9:26b by měl být přeložen jako "jeho konec". To ukazuje, že zde není zmíněn Titus. V roce 70 n. l. nepřišel ke "svému konci". Daniel 9:27 by měl znít "on přijde", nikoliv "někdo přijde". Je to táž ohavnost, antikrist (vlastní podstatné jméno v 1 Jn 2:18), který naplní prorocství.

5. Klíč k Matoušovu evangeliu 24 (Mk 13, Lk 21) mnohým uniká. Ježíš a učedníci zřejmě považovali parousii a konec věku (24:3) za úzce spojené s problémy v Chrámu. Jak se ukázalo - a Ježíš sám neznal den ani hodinu (24:36) -, nejednalo se o chrám z roku 70 n. l., protože Parousia nenásledovala "bezprostředně po" (24:29) potížích v tomto Chrámu.

6. Unitáři adventistického přesvědčení by udělali dobře, kdyby řekli mnohem více o tom, jaký je křesťanský úděl v budoucím Království. Jinak naše budoucnost není o mnoho lepší než vágní odchod do nebe a "leštění duhy a příprava nebeských pokrmů" (Billy Graham), nekriticky přijímané veřejnosti. Žalmu 149 se příliš pozornosti nedostává! Ani Lukáš 19:27! Podobenství o šlechtici by se mělo dostat maximální pozornosti, stejně jako podobenství o rozséváči, jak řekl Ježíš: Nebude-li pochopeno toto podobenství, nebude pochopeno žádné jiné (Mk 4:13). A Ježíš se ujistil, že jeho žáci porozuměli: "Pochopili jste to všechno?" (Mt 28:7). Odpověděli: "Ano" (Mt 13:51).

7. Nesmíme zapomínat, že verze krále Jakuba je v Lukášově evangeliu 17:21 katastrofálně zavádějící, když mluví o Božím království "ve vás". Království v této kapitole nebude lokalizované: "tady je, nebo tam je." Až přijde, bude viditelné od východu na západ.

To nám pomůže pochopit, že úkol převýchovy veřejnosti je obrovský, ale jako křesťané jsme tomuto úkolu, našemu poslání, oddáni 24 hodin denně.

Komentáře

- "Moc vám děkuji za zasílání měsíčníku *Focus on the Kingdom*. Opravdu rád(a) je čtu a studuji, protože se mi otevřely oči duchovního chápání pravdy o jediném Bohu Izraele, Jeho království a Ježíši Kristu, který je Jeho jednorozeným Synem! S radostí vám mohu oznámit, že je používám ke kázání a vyučování pravdy o jediném Bohu Otci a Božím království bratřím zde v Keni. Kéž jste boha-

tě požehnáni v Ježíšově mocném jménu." – *Keňa*

- "Děkuji vám za tento zpravodaj. Naši mladí lidé budou zpravodaj *Focus on the Kingdom* používat při studiu Bible." – *Filipíny*

- "Konečně jsem dokončil překlad Nového zákona s tvým komentářem do mého rodného jazyka, do češtiny, od kterého si slibuji rychlejší rozšíření unitářského pojetí monoteismu v místním prostředí, které je zde prakticky zcela neznámé. Děkuji vám všem, tobě i tvým spolupracovníkům, za obrovskou práci, kterou odvádíte při vytváření takovýchto duchovně výživných programů." – *Česká republika*

"Jméno" v Bibli

Jméno pro nás není do značné míry nic jiného než osobní označení. V Bibli tomu tak bylo jen stěží, pokud vůbec... Biblické učení lze vyjádřit třemi větami: **jméno je osoba**; jméno je zjevená osoba; a jméno je aktivně přítomná osoba... Jedním z pravidelných idiomů používaných v souvislosti se křtem je 'křtít do jména' (např. Mt 28:19; Sk 8:16; 1 Kor 1:13,15), což znamená označení pro **spojení, přechod do nového vlastnictví a věrnosti a společenství** (srov. Jak 2,7)." (*Bible Dictionary*, ed. Douglas, Bruce, Packer, Tasker, Wiseman, s. 861-862).

"Posvěceno budiž Tvé **jméno**"

"Na **jméno** se díváme téměř jako na náhodný doplněk, kterým je člověk označován, ale ve své pravé podstatě je to označení osoby, které přesně odpovídá její povaze a vlastnostem. Proto je plné Boží jméno správně takovým jeho popisem, který zahrnuje **vše, čím skutečně je**... Modlitba spočívá v tom, aby Boží projev sebe sama byl uznáván a uctíván jako jedině nejvyšší měřítko pravdy...

"**Přijď Království tvé**. Dr. C. Taylor poukazuje na to, že **příchod Království a posvěcení jména jsou spojeny** v Zach 14:9: 'Pán pak bude králem celé země. V onen den bude Pán viděn jako jeden s jediným jménem.'" (*Pulpit Commentary*, Vol. 7).

Přichází dobrý čas

"Bez víry v příchod dobrého času nechápu, jak můžeme být vůbec křesťany. Víra v příchod dobrého času jako v nejdůležitější věc na světě a s tím spojená povinnost připravit sebe i své bližní na to, aby byli připraveni, jako první povinnost a výsada lidstva - to je **základ evangelia**. Vždy s sebou neslo důsledek, že jen s velkým soužením můžeme doufat ve vstup do Božího království."

F.C. Burkitt, "The Eschatological Idea in the Gospel," v *Essays on Some Biblical Questions of the Day by Members of the University of Cambridge*, 1909, s. 209-210

"Poznání hlavou" vs. "Poznání srdcem"?

"Dlouho předtím, než novoortodoxní teology napadlo říkat, že víra je spíše setkání s božskou osobou než souhlas s nějakým tvrzením, **učili kazatelé, kteří by to měli vědět lépe, že víra je důvěra v osobu**, nikoli víra ve víru. O mnoho let později bylo tomuto autorovi, když byl ještě teenager, řečeno, že někteří lidé minou nebe o dvanáct palců - vzdálenost mezi hlavou a srdcem -, protože věří evangeliu hlavou, ale ne srdcem. Dnes je snazší protáhnout velblouda uchem jehly než najít duchovního – konzervativního duchovního - který nevěří a neučí, že člověk musí mít 'osobní' vztah s Kristem, aby byl spasen. Ale to, v čem tento 'osobní' vztah spočívá, buď není jasně řečeno, nebo když je to jasně řečeno, je to v rozporu s tím, co Bible učí o zachraňující víře...

Mezi hlavou a srdcem není žádná vzdálenost: 'Jak člověk smýšlí ve svém srdci, takový je.' Protiklad hlava/srdce je výplodem moderní sekulární psychologie, nikoli naukou Božího zjevení...

Pokud jde o 'osobní' vztah s Kristem, znamená-li tato fráze něco víc než souhlas s pravdivými tvrzeními o Ježíši, co je to něco víc?... 'Osobní' vztah jistě neznamená to, co máme na mysli, když říkáme, že někoho osobně známe: Možná jsme mu podali ruku, navštívili jeho nebo náš dům nebo s ním jedli. Jan měl v tomto smyslu 'osobní' vztah ke Kristu, stejně jako všichni učedníci včetně Jidáše. Miliony křesťanů však nikoli, a Ježíš je nazval šťastnými: Neviděli, a přece uvěřili....

Zachraňující víra není ani nepopsatelné setkání s božskou osobou, ani poznání srdce v protikladu k poznání hlavy... **Pravda je výroková a člověk je zachráněn a posvěcen pouze tím, že věří pravdivým výročkům...**"

Antiintelektuální zasazení prakticky celého moderního myšlení, od univerzitních kateder až po barové stoličky, ovládá i kazatelny. Je to právě tento zbožný antiintelektualismus, který klade důraz spíše na setkání než na informace, na emoce místo na porozumění, na 'osobní' vztah než na poznání. Křesťané, jak píše Pavel, však mají Kristovo smýšlení. Náš vztah k němu je intelektuální. A protože **Kristus je jeho mysl a my jsme jeho mysl**, žádný vztah nemůže být důvěrnější než tento... Toto uznání primátu intelektu, **primátu pravdy**, v současné teologii zcela chybí."

John W. Robbins, předmluva v *Faith and Saving Faith* Gordon Clark, 1983

roce jsem byl v této církvi pokřtěn, ale neměl jsem žádnou víru. Těžce jsem poznával, že tento svět nepřináší štěstí, a při jeho hledání jsem našel Stvořitele. Při hlubším pátrání jsem našel Krista. Začal jsem číst Písmo; viděl jsem však problémy s tou "trojicí", kterou mě učili, stejně jako s dalšími věcmi, které učila východní pravoslavná církev. Pustil jsem se do výzkumu a rozbalil staletí lži, které se nás snaží odtrhnout od našeho Otce. Ted' jsem tady, s pravdou." – *Montenegro*

- "Děkuji vám za vaši neúnavnou obhajobu křtu. Přesvědčil jsem se o tom a nedávno jsem byl pokřtěn ve Švýcarsku. Byl jsem tedy pokřtěn třikrát - jako dítě v luteránské církvi, trinitárním způsobem ve Free Church a nyní konečně Jahvovi, našemu Otci, a našemu bezhříšnému bratru Ježíši, Mesiáši." – *Německo*

- "Když mi bylo asi 15 nebo 16 let, začal se mnou dědeček každou neděli studovat Bibli. Ne vždy jsem dával pozor a obvykle jsem u něj usnul. Přitom mi z Boží milosti něco z toho došlo, protože jsem vždycky věděl, že Bůh je jeden a že Ježíš nebyl Bůh a že byl plně člověk. Také to, že po smrti se nejde do nebe a že když člověk zemře, je mrtvý až do vzkříšení, a že naše budoucnost byla vždy na zemi, a ne někde jinde. Vždy jsem věřil, že je špatné slavit Vánoce a Velikonoce, a vždy jsem věděl, že nemusíme dodržovat Mojžíšovy zákony. Věřím, že Bůh se mnou pracuje skrze Ježíše, našeho Mesiáše, a že mi nedovolil dojít k poznání pravdy jen tak. Vím a opravdu věřím, že má přede mnou připravenou úžasnou budoucnost, a i když ještě nevím, jaká je, vím, že nebudu zklamaný. Chci se skutečně začít snažit plnit Jeho vůli a dobrou vůli ve všech oblastech svého života. Což mě vede k tomu, že chci činit opravdové pokání, nechat se pokřtít, vzít svůj kříž a následovat Ježíše, svého Mesiáše, a snažit se plnit vůli našeho Otce." – *Anglie*

- "Jsem srbského původu a tradičně jsme pravoslavní křesťané, ale s tím vším jsme přestali, když mi bylo asi osm let. Vánoce jsme přestali slavit už tehdy, protože můj otec, když si přečetl Bibli, přišel na to, že je to čiré pohanství a nemá to nic společného s Ježíšem Kristem. Ale když jsem vyrůstal, otec přestal číst Bibli a rodiče mi nikdy nevnucovali žádnou náboženskou víru; ani žádné studium Bible nebo biblické vyučování se nekonalo. Vždycky jsem věřil, že Bůh existuje, ale žádný výzkum, žádné studium, žádná četba z mé strany. Přesto jsem vždycky nějak věděl, že když zemřeme, nejdeme do nebe, protože mi táta v mládí říkal, že v Bibli se píše, že když zemřeme, vstoupíme do spánku smrti. Nějak pro mě bylo velmi snadné tuto myšlenku pochopit a přijmout. Vždycky jsem věděl, že umírat a jít

- "Vyrostl jsem ve východním pravoslaví, v jednom

do nebe jako beztělesné duše není pravda, ale neměl jsem tušení o řecké filozofii, jako je gnosticismus a platonismus, a o škodlivých účincích, které měla na křesťanství. Vždy jsem věděl, že Bůh je jedna jediná osoba a že pouze Otec je Bůh. Jak jsem stárnul, nezáleželo na tom, co mi kdo říkal - nikdo mě nikdy nemohl přesvědčit, že Ježíš je Bůh, protože Ježíš zemřel a Bůh je nesmrtelný a Bůh nemůže zemřít!"
– *Austrálie*

The One God, the Father, One Man Messiah Translation: New Testament with Commentary je nyní volně dostupný na

onegodtranslation.com

Pokud chcete dostávat **Focus on the Kingdom** e-mailem a ušetřit nám tak poštovné, přejděte na stránku focusonthe kingdom.org a přejděte dolů k přihlašovacímu formuláři ve spodní části stránky. Vyplňte formulář a zaškrtněte políčko: "**Chci dostávat tuto zprávu e-mailem**". Děkujeme!